

ZUZANA MAURÉRY: NAUČILA SOM SA

ZUZANA MAURÉRY

Herečka a speváčka Zuzana Mauréry sa narodila v Bratislave, kde vyštudovala Vysokú školu múzických umení, odbor herectvo v triede profesorov Soni Korenčiovej a Martina Hubu. Svoju hereckú kariéru začala v roku 1990 v súbore Radošinského naivného divadla, ktorý bol jej domovskou scénou až do roku 2000. Účinkovala v takmer všetkých produkciách súboru ako jeho protagonistka. Paralelne hrala v rôznych muzikáloch – bola Sally Bowles v Kabarete v Divadle Astorka, nezabudnuteľná Roberta v úspešnej produkcii Mníšky v Theatre G-Dur, Sladká Sue v Lasicovej inscenácii Niekto to rád horúce na Novej scéne. V Brne nastalo hosťovala vo viacerých svetových muzikáloch, ako napríklad Čarodejnica z Eastwicku, Bedári či Mary Poppins. Získala dvojročný angažmán v Raimund Theater vo Viedni, kde stála takmer denne na javisku v muzikáli Rómeo & Júlia. Po návrate na Slovensko vytvorila niekoľko výrazných televíznych postáv, stala sa aj víťazkou televíznej tanečnej súťaže Showdance. Svoj talent uplatnila aj vo filmoch Ďakujem, dobre a Colette, ako v aj seriáloch Odsúdené, Panelák a Tajné životy.

„Byť herečkou je ťažký chlebič. Chce to veľkú psychickú odolnosť nielen v práci, ale aj na verejnosti. A je dosť ťažké udržať si dôstojnosť a aké-také súkromie,“ hovorí jedna z najvýraznejších osobností súčasného slovenského herectva Zuzana Mauréry.

Vaša herecká kariéra je mimoriadne bohatá a rôznorodá. Vráťme sa k účinkovaniu v Radošinskom naivnom divadle, ktoré bolo desať rokov vašou domovskou scénou. Akú najzaujímavejšiu skúsenosť ste si z toho obdobia odniesli?

Pre mňa boli roky v Radošincoch vlastne hereckou školou. VŠMU bola teoretická príprava, toto bola prax. V RND som hráva-

la asi dvadsať predstavení mesačne. Stano Štepa vám napíše postavu na telo a vy máte priestor a veľa možností na tej postave pracovať. Navyše s okamžitou skúškou správnosti, či to funguje, alebo nie, pretože už hráte pred obecnosťou. Pre mladých hercov je to skúsenosť na nezaplataenie, tak nečudo, že v RND je omladiny vždy dosť. Okrem toho mám na Radošincov aj veľmi pekné, dodnes pretrvávajúce ľud-

ské väzby, priniesli mi veľa zážitkov, ktoré ma v živote obohatili.

Ďalšou dôležitou súčasťou vašej kariéry bolo zúročenie speváckych a tanečných schopností v muzikáloch, ktoré zažívali boom. Stvárnili ste mnoho postáv na viacerých scénach nielen u nás, ale aj v Čechách a v Rakúsku. Ktorý muzikál vás najviac chytil za srdce a prečo?

Účinkovala som asi v dvadsiatich muzikáloch, no nezabudnuteľné sú pre mňa dva – Kabaret a Rómeo & Júlia. Kabaret bol totiž mojou metou. Považovala som to za niečo, čo sa mi snád' raz, keď už budem skúsená, podarí urobiť dobre. Paradoxne však prišiel ako úplne prvý, hneď po škole. Kvôli nemu som sa naučila hrať na saxofón, stepovať som už vedela, a prijala som aj dve ďalšie postavy, len aby som ako tretia alternantka mohla robiť Sally Bowles. Nakoniec sa mi

to podarilo, ale bolo to trápenie. Ako sa hovorí – „boj sa svojich splnených snov“. O desať rokov neskôr robil Bednárík v Nitre konkurz na Sally, na ktorý ma nikto nezavolať. Predsa len, Sally má osemnásť rokov, ale hrávajú ju aj staršie herečky. Na konkurz som však prišla, zaspievala a Bédó sa rozhodol spraviť pre mňa verziu „Sally chytá posledný vlak“. Žiaľ, odohrala som len sedem predstavení, lebo v tom čase som urobila konkurz na Rómea & Júliu do Viedne, čo bol pre mňa vrchol muzikálovej etapy. Zistila som, ako sa muzikál „stavia“ a čo všetko obnáša, pretože to naozaj nemôže byť činohra s pesničkami. Overila som si tiež svoje schopnosti v medzinárodnej konkurencii, keďže v tejto francúzskej produkcii účinkovali ľudia z celého sveta.

Ste umelkyňou na voľnej nohe. Nikdy vás nezlákali na trvalé angažmán, či už do SND, na Novú scénu, do Astorky alebo v zahraničí? Vyhovuje vám to takto viac? Čím by vás presvedčili?

V prvom rade treba povedať, že nikto mi nikdy stále an-

gažmán neponúkol (smiech). Na jednej strane závidím hercom, ktorí majú možnosť rásť v jednom kolektíve. Sú Bednárík v Nitre konkurz na Sally, na ktorý ma nikto nezavolať. Predsa len, Sally má osemnásť rokov, ale hrávajú ju aj staršie herečky. Na konkurz som však prišla, zaspievala a Bédó sa rozhodol spraviť pre mňa verziu „Sally chytá posledný vlak“. Žiaľ, odohrala som len sedem predstavení, lebo v tom čase som urobila konkurz na Rómea & Júliu do Viedne, čo bol pre mňa vrchol muzikálovej etapy. Zistila som, ako sa muzikál „stavia“ a čo všetko obnáša, pretože to naozaj nemôže byť činohra s pesničkami. Overila som si tiež svoje schopnosti v medzinárodnej konkurencii, keďže v tejto francúzskej produkcii účinkovali ľudia z celého sveta.

Všetci vieme, že televízia má obrovský divácky dosah. Pre mnohých ste sa stali „ozajstnou“ herečkou až vtedy, keď vás uvideli v seriáli Odsúdené. Zmenilo vám to život? Stali ste sa napríklad zraniteľnejšou, keď ste už boli tvárou televízie?

Máte pravdu, som zraniteľnejšia. Musím ustáť po-

BÁŤ SPLNENÝCH SNOV

kriky tínedžerov, familiárne oslovenia a dotazy pumpárov a predavačiek, ale na druhej strane sú ľudia, od ktorých sa dočkáte milého prejavu obdivu, vďaky alebo zaujímavých listov, vtedy máte pocit, že to má zmysel. U mňa tá popularita vlastne začala Derešom, takže som už pomerne „otrlá“, ale niektoré reakcie ma ešte vždy dokážu prekvapiť.

Spolupracujete s viacerými divadelnými scénami, rovnomerne rozdeľujete svoje herectvo aj v televíziách, nielen slovenských, ale aj českých. Tak to prosté vyšlo, alebo si dôkladne vyberáte, aké postavy stvárnite?

Tak to vyšlo. Je to asi prirodzený vývoj alebo osud, ale nemám problém ani povedať nie. Kariéristka nie som, nastupujem na vlak, ktorý pri mne zastane. Občas je to osobák, občas Orient Express, občas ho aj zmeškám, a stáva sa aj to, že okolo mňa prefrčí a ja nemám šancu nastúpiť. Žiadneho manažéra nemám. Veľakrát je to o náhode a hlavne o tom, byť pripravený.

V súčasnosti ste mimoriadne obľúbená v postave riaditeľky azylového domu v seriáli Tajné životy. Diváci aj kritika vysoko hodnotia tento projekt. Hralo sa vám dobre? Dočkáme sa aj pokračovaní?

Ďakujem, reakcie sú naozaj veľmi priaznivé. Som rada, že sa aspoň verejnoprávna televízia zárovno pohla a je ochotná – odhliadnúc od toho, že je to jej povinnosť – prinášať ľuďom niečo viac,

„Nastupujem na vlak, ktorý pri mne zastane. Občas je to osobák, občas Orient Express...“

Zuzana Mauréry

ako programy pre tínedžerov a dôchodcov. Nakrúcanie nebolo ľahké, televízia nemá žiadne luxusné podmienky, je to tak na hranici, ale téma je veľmi prínosná, scenár dobrý a moja postava sa mi páči. Na dané podmienky naozaj vzniklo niečo výnimočné, čo je fajn.

V poslednom dieli nikto nezomrel, takže pokračovanie môže byť (smiech). Určite to však dlhšie potrvá, lebo teraz má zase prednosť Kolonáda.

Akým projektom sa v súčasnosti venujete? Na čo sa môžu naši čitatelia tešiť?

V súčasnosti hrám na Slovensku len dve predstavenia v Štúdiu S – 69 vecí lepších ako sex a Spomínam na Paríž. V Čechách som stálym hosťom Divadla Studio Dva, kde hrám predstavenia Ženy prežijí!, Vánoční koleda a Děvčátko.

Aj keď sú vaše herecké postavy rozličné – myslím najmä vaše seriálové úlohy v Odsúdených, Paneláku a Tajných životoch, vždy pôsobíte tak trochu bezbranne, poddajne, zraniteľne... Ste taká aj v reálnom živote? Alebo je Zuzana Mauréry úplne iná?

To je zvláštny postreh, ale ďakujem zaň. Určite som vo vnútri bezbranná ako každá žena, ale byť herečkou je ťažký chlebič. Chce to veľkú psychickú odolnosť nielen v práci, ale aj na verejnosti. A je dosť ťažké udržať si dôstojnosť a aké-také súkromie. Lebo dnes televízie národ presvedčajú, že hercom môže byť naozaj hocikto...

Čo vás v živote okrem herectva najviac naplňa?

Šport a najmä tenis bol a je pre mňa veľkou záchranou. Tento spoľahlivý vyrábač endorfínov je na nezaplataenie. A ešte vždy sa čudujem, aké čary robí hudba. Okrem toho mám veľké šťastie, že mám ešte aktívnych rodičov. Sú pre mňa stále oporou a je s nimi fakt sranda.

Tento rozhovor vyjde pred Veľkou nocou. Čo pre vás znamenajú veľkonočné sviatky? Dodržiavate nejaké zvyky a tradície, je to pre vás čas na určité zastavenie sa a zamyslenie sa, alebo ich trávite prácou ako v ostatné bežné dni?

Je to pre mňa najmä oslava jari a prírody. Je pravda, že ako dieťa som zbožňovala napríklad hľadanie „zajačička“ v záhrade. Pamätám sa, že raz som tam našla svoju vysnívanú bábičku, ktorá dokonca otvárala a zatvárala oči! V období mojej mladosti znamenali pre mňa tieto sviatky stres pred oblievačmi, schovávanie sa a útrpné prekonávanie trápnosti danej chvíle. V súčasnosti je

to pre mňa najmä čas prvej poriadnej návštevy chalupy a vychutnávanie si jarného slniečka, ak to počasie dovolí. No a v pondelok sa snažím neexistovať (smiech). Duchovný rozmer tohto obdobia sme doma nikdy nepestovali.

Dnešní mladí ľudia v jednom kuse visia na mobiloch, tabletoch a počítačoch. Myslíte si, že majú taký vzťah k divadlu, filmu či knihám ako „predpočítačové“ generácie? Ako vy vnímate záujem mladých ľudí o kultúru?

Hm... Minule som si napríklad všimla dvoch mladých ľudí, ktorí mali evidentne rande. Sedeli oproti sebe a kukali do mobilov. Smutné, nie? Asi záleží predovšetkým na rodičoch, aby

vedli svoje deti k iným pri-

oritám. Určite je to ťažké, lebo ten boom je obrovský, ale je to dôležité. A aký majú vzťah ku kultúre? Nevieim, na to by sa bolo treba opýtať ich. Niektorí majú problém aj pozdraviť, nieto ešte komunikovať. No majú jednoducho niekolkonásobne viac možností oboma smermi. Od povrchnej zábavy, ktorou médiá valcujú väčšinu ich mozgových buniek, až po... Tu mantinely snád' ani nie sú. Každopádne si myslím, že sú síce omnoho vyspelejší ako my v ich veku, ale aj oveľa zraniteľnejší. Dôležité je, aby sme si ich nevyhnali z tejto krajiny. Keď sa vrátia zo sveta, zo štúdií, aby mali dobrý dôvod prežiť tu zmysluplný život. A v tom kultúra a kultúrnosť zohráva veľkú úlohu. Máme čo robiť, ale vidím to optimisticky.

Livia Havlíková, foto: RTVS, archív Z. M.

V Českom divadle hrá v súčasnosti v predstavení Děvčátko.

S Vladimírom Kobielskym v televíznom seriáli Tajné životy.